

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У НИШУ
1 К.бр. 184/13
Дана 17.02.2016. године
Н И Ш

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У НИШУ, као кривични првостепени у већу стављеном од председника већа-судије Небојше Жикића и чланова већа судије Грозданке Јовановић и судија поротника Љиљане Марковић, Оливере Николић-Паскаш и Славише Тошића, са записничарем Горицом Стојановић, у кривичној ствари против окр. Шићер Маљокуа, Гаши Цафера, Гацафери Демуша, Маљоку Деме, Агрона Исуфија, Чуни Антона, Рабит Алије и Рустем Берише, којима се суди у одсуству у смислу чл. 381 ЗКП-а, а које брани бранилац по службеној дужности адв. Данаил Андонов из Ниша, због по два кривична дела тероризма из чл. 139 ст. 2 у вези ст. 1 и у вези чл. 22 КЗ СРЈ, а по прецизираној оптужници ВЈТ Ниш Кт.бр. 257/13 од 04.02.2016. године, по одржаном усменом, главном и јавном претресу дана 09.02.2016. године у присуству заменика ВЈТ Ниш Ивана Станојевића, браниоца по службеној дужности окривљених, оштећених Лозанке Радоичић, Милуна Гобељића, Славка Павловића, Душанке Павловић, Горана Симића, Горана Лознице и пуномоћника општ. Лозанке адв. Горана Ђорђевића из Ниша, једногласно је донео и јавно објавио дана 17.02.2016. године следећу

ПРЕСУДУ

Окр. ШИЋЕР МАЉОКУ из [REDACTED]

Окр. ГАШИ ЦАФЕР [REDACTED]

Окр. ГАЦАФЕРИ ДЕМУШ [REDACTED]

Окр. МАЉОКУ ДЕМА [REDACTED]

Окр. АГРОН ИСУФИ [REDACTED]

Окр. ЧУНИ АНТОН [REDACTED]

Окр. РАБИТ АЛИЈУ [REDACTED]

КРИВИ СУ

Зато што су:

окр. Шићер Маљоку, окр. Гаши Цафер, окр. Гацафери Демуш, окр. Маљоку Дема, окр. Аргон Исуфи, окр. Чуни Антона, окр. Рабит Алија, окр. Рустем Бериша и још преко 30 неидентификованих лица, чланова терористичке групе „Кобре“, под непосредним руководством сада покојног Агима Рамданија, вође ове терористичке групе, септембра месеца 1998.године, по налогу за сада неидентификованог лица, способни да схвате значај својих радњи и да управљају својим поступцима, умишљајно, у намери да опште опасним радњама и средствима угрозе безбедност Савезне Републике Југославије и изазову опасност за живот и тело људи, страх и несигурност грађана, тешким насиљем, извршили напад на граничне јединице Војске Југославије, тако што су окривљени и то:

1. на пољском путу између карауле „Маја чобан“ и „Морина“ на југословенско-албанској граници, извршили опште опасну радњу подметањем две противтенковске мине неутврђеног произвођача, користећи као базу караулу „Каменица“ на територији Републике Албаније, а затим су припремили заседу, па је дана 30.09.1998.године, око 10,15 часова, приликом извршења задатка у овом граничном појасу, патрола граничне службе Војске Југославије – 7036/3 Врање, која се кретала војним моторним возилом „ТАМ 110 Т7“ регистарских ознака К-6698, нагазом овог возила активирала обе постављене мине, од чије експлозије и дејства се ово возило подигло у ваздух и заротирало, којом приликом су лица војници у возилу и то:

-**Бундало Милан вођа патроле** – заставник из ове јединице, задобио тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: експлозивне ране леве потколенице са вишеструким преломом леве голеначе и лишињаче и расцепима предње и задње потколеничне артерије, експлозивну рану десног стопала са вишеструким преломима костију стопала, експлозивну рану левог пазушног предела са преломом леве рамене кости и расцепом пазушне артерије и вене, експлозивну рану десног јагодично- слепоочног предела са преломом љуске десне слепоочне кости и крвном подливношћу ткива поглавине, вишеструке преломе костију левог стопала, преломе II-IX десног ребра и VII-VIII левог ребра са местимичним расцепима поребрице, обостране расцепе ткива плућа и минимални излив крви у обе половине грудне дупље, површне расцепе јетре са минималним изливом крви у трбушну дупљу, крвну подливеност задње трбушнице и огуљотине коже лица и леве надлактице, па је наступила смрт именованог услед развоја шокног стања организма насталог због крварења из расцепа крвних судова у нивоу вишеструких прелома костију леве потколенице и леве рамене кости и вишеструких и обимних повреда тела,

док су остали чланови патроле, и то:

-**Михајловић Бобан**, војник по уговору, задобио тешке телесне повреде у виду прелома четвртог, петог и шестог ребра са леве стране и раздерно-нагњечне ране у нивоу браде на лицу,

-**Костић Саша**, војник по уговору задобио лаке телесне повреде у виду лаког потреса мозга, крвног подлива и потреса коже и поткожних мекоткивних структура слабинског предела леђа десног лакта и левог колена као и огуљотине коже главе,

-**Јовановић Слађан**, војник по уговору, задобио лаке телесне повреде у виду крвног подлива, потреса коже и поткожних мекоткивних структура лакта и седалног предела са леве стране,

-**Тасић Горан**, војник по уговору, задобио лаке телесне повреде у виду крвног подлива и потреса коже и поткожних мекоткивних структура десног седалног предела и огуљотина коже леве потколенице,

након чега су окривљени заједно са више неидентификованих лица, чланова означене терористичке групе из заседе отворили стрељачку паљбу на хеликоптер Војске Југославије, који је место овог догађаја надлетао ради збрињавања рањених лица,

2. Заједно са за сада више неидентификованих лица чланова наведене терористичке групе, неутврђеног дана током септембра 1998. године предузели опште опасне радње подметањем две противтенковске мине такође неутврђеног произвођача у реону карауле „Кошара“ у близини граничног камена Ц2 и Ц3 код тачке 403. на југословенско-албанској граници, а затим 30.09.1998. године су, са територије Републике Албаније, преко наведених граничних камена ушли на територију наше земље и у непосредној близини наведене граничне линије организовали оружану заседу у облику полупотковице, па када је око 11,45 часова патрола Војске Југославије – ВП 1410/3 Ниш, приликом обезбеђења државне границе, крећући се војним моторним возилом „Пинц гауер“ регистарских ознака Т-5296, пришла на око 20 до 50 метара од заседе, па су предузели ове опште опасне радње тако што су напали на живот и тело војника ВП 1410/3 Ниш, отварањем ватре из стрељачког наоружања и ракетних бацача и ручним бомбама, којом приликом су унишљајно лишили животе чланове ове патроле и то:

-**Радончић Владимира**, војника на одслужењу војног рока, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: устрелине главе са улазном раном у левом потиљачном пределу и продором у лобањску дупљу и разорењем можданог ткива дуж канала ране, устрелину грудног коша са улазном раном у десној половини задње стране грудног коша и продором у грудну дупљу и повредом доњег режња десног плућног ткива, срчаног мишића леве срчане коморе и преткоморе и доњег режња левог плућног крила дуж канала ране, који се завршава у нивоу леве кључне кости, устрелину грудног коша са улазном раном на десној бочној страни грудног коша и продором у грудну дупљу, повреде горњег режња десног плућног крила које се завршава у нивоу десне кључне кости, експлозивне ране десне половине тела у нивоу грудног коша, трбуха, слабинског бедреног и препонског предела, рамена и надлактице, са отварањем трбушне дупље, разорењем јетре и предњег зида желудца и преломима десне лопатичне и бедрене кости, па је наступила смрт именованог као последица разарања можданог ткива и искрвављења из разорених органа грудне и трбушне дупље и раскиданих крвних судова дуж канала стрелних и експлозивних рана,

-**Гобељић Миладина**, војника на одслужењу војног рока, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, у виду: експлозивне ране на леђима у висини грудног коша, са отварањем десне половине грудне дупље, и делимичним разорењем десног плућног крила, експлозивне ране задње и унутрашње стране леве подлактице и десног седалног предела, са оштећењем меких ткива и експлозивну рану носне пирамиде са оштећењем меких ткива и хрскавичавог дела пирамиде, па је наступила смрт именованог као последица искрварења из разореног десног плућног крила, а као последица деловања минско експлозивне направе,

-**Павловић Илију**, војника на одслужењу војног рока у овој јединици, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду прострелине главе, са улазном раном у пределу левог обрвног лука продором у лобањску дупљу и разорењем можданог ткива дуж канала ране и излазном раном у левом теменом пределу, прострелину десне подлактице са улазном раном на задњој страни подлактице и излазном раном на предњој страни подлактице, па је наступила

смрт именованог, као последица разорења можданог ткива узрокованог прострелном раном главе,

-Јоцић Мирослава, војника по уговору ове јединице, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: прострелине главе са улазном раном у пределу десног доњегвигличног угла и продором у лобањску дупљу и разорењем можданог ткива дуж канала ране и излазном раном у левом темено-слепоочном пределу, прострелину главе са улазном раном у десном јагодичном пределу и излазном раном у левом јагодичном пределу, прострелину леве ноге са улазном раном у пределу унутрашње стране колена која се пружа кроз кости овог предела, и излазном раном у нивоу затколене јаме, прострелину леве ноге са улазном раном у пределу унутрашње стране надколенице, која се пружа кроз бутну кост и излазном раном на спољашњој страни надколенице, прострелину леве руке са улазном раном на предње- унутрашњој страни доњег дела надлактице, каналом правца пружања кроз кости овог предела и излазном раном на задњој страни надлактице, прострелину грудног коша са улазном раном у пределу предње леве стране грудног коша каналом кроз мека ткива и излазном раном у левом лопатичном пределу, прострелину десне ноге са улазном раном у пределу предње спољне стране потколенице каналом пружања кроз кости овог предела и излазном раном у пределу задње – унутрашње стране потколенице, устрелну рану унутрашње стране леве потколенице, која се завршава у поткожном ткиву предње – унутрашње стране леве надколенице, застрел десне шаке у нивоу спољашње стране кажипрета уздужно постављен, застрел десног образа , застрел јагодице десног кажипрета, застрел спољашње стране леве надколенице и крвни подлив коже леве половине предње стране грудног коша, па је смрт именованог наступила као последица разарања можданог ткива узоркованог прострелном раном главе,

-Павловић Милоша, војника по уговору ове јединице, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, у виду: прострелине леве бутине са улазном раном у пределу спољашње стране бутине, каналом правца пружања и продора у трбушну дупљу и повредом завршног дела дебелог црева кроз бедрану кост, и излазном раном у пределу десног крсно- седалног предела, прострелину леве бутине са улазном раном у пределу задње- спољашње стране бутине каналом правца пружања кроз мека ткива и излазном раном у пределу предње – леве стране трбуха, прострелину леве бутине са улазном раном у пределу задње стране бутине, каналом правца пружања кроз поткожна ткива и излазном раном у нивоу задње- унутрашње стране границе леве бутине и седалног предела, прострелину леве потколенице са улазном раном у пределу предње – спољашње стране потколенице – каналом правца пружања кроз гољачну кост и излазном раном у пределу задње –унутрашње стране потколенице, устрелину леве потколенице са улазном раном у пределу задње стране потколенице, каналом правца пружања који се слепо завршава у нивоу везивног –ткивног омотача мишића потколенице, прострелину трбуха са улазном раном у пределу седишног дела предње стране трбуха каналом правца пружања кроз поткожна ткива и излазном раном у пределу предње десне стране трбуха, прострелину трбуха са улазном раном у пределу предње – леве стране трбуха, каналом правца пружања кроз трбушну дупљу, оштећење зида танког црева, желуца, јетре, дуж канала ране, и излазном раном на предњој десној страни трбуха, прострелину грудног коша са улазном раном, у пределу задње – леве стране грудног коша каналом правца пружања кроз грудну дупљу, оштећењем доњег режња оба плућна крила дуж канала ране и излазном раном у нивоу десне бочне стране грудног коша, устрелину грудног коша са улазном раном у пределу леве половине задње стране грудног коша каналом правца пружања кроз грудну дупљу , оштећење доњег режња левог плућног крила која се слепо завршава у нивоу тела деветог грудног пршљена, прострелину врата са улазном раном у пределу предње – десне стране врата, разарења зида леве заједничке главне артерије и једњака дуж канала ране, продором у леву половину грудне дупље и оштећење горњег режња левог плућног крила дуж канала ране и излазном раном у нивоу леве половине задње стране

грудног коша и две огуљотине коже предње стране леве бутине, па је смрт именованог наступила непосредно услед масивног искрварења насталог због повреда леве заједничке главне артерије, јетре и плућа, а као последица прострелних рана врата, грудног коша и трбуха,

док је вођа ове граничне патроле:

- **капетан Лозница Горан**, задобио тешке телесне повреде опасне по живот у виду ране на левој надколеници, десној потколеници и левом стопалу, са преломом петне кости, а

- **Симић Горан**, - војник по уговору из ове јединице, задобио тешке телесне повреде у виду стрелне ране у пределу десног колена са преломом чашице и доњег краја бутне кости, дуж канала ране, стрелне ране леве шаке са преломом друге кости доручја и оштећењем тетиве мишића савијача средњег прста дуж канала ране, и стрелне ране у нивоу малог прста леве шаке,

а када је заставник **Дражић Добросав** – члан ове патроле, без повреда напустио ово возило, окривљени су заједно са другим неидентификованим члановима ове терористичке групе су отворили ватру на њега уз повике на српском језику „Побеже онај ћелави, уби га!“, након чега су пришли возилу и од побијених војника одузели личне ствари, оружје, а са поменутог возила одузели регистарске таблице, па су поново организовали заседу на овом месту и на хеликоптер Војске Југославије, који је након овог догађаја долетео да збрине рањене и одвезе погинуле, отворили стрелачку ватру, а затим су напустили територији СРЈ и отишли на територији Републике Албаније,

-при чему су били свестни забрањености угрожавања безбедности СРЈ опште опасним радњама и опште опасним средствима, и извршења насиља којим се ствара осећај несигурности код грађана, па су извршење дела хтели,

-чиме су учинили по два кривична дела тероризма у саизвршилаштву из чл. 125 у вези са чл. 139 ст. 2 у вези ст. 1 и чл. 22 КЗ СРЈ,

Па им суд применом напред наведених прописа и применом прописа из чл. 4 ст. 2, 42, 43, 45 и 54 КЗ, утврђује, и то:

-за кривично дело тероризам у саизвршилаштву из чл. 125 у вези са чл. 139 ст. 2 у вези ст. 1 и чл. 22 КЗ СРЈ, из тачке 1 изреке ове пресуде, казну затвора у трајању од по 10 (десет) година,

-за кривично дело тероризам у саизвршилаштву из чл. 125 у вези са чл. 139 ст. 2 у вези ст. 1 и чл. 22 КЗ СРЈ, из тачке 2 изреке ове пресуде, казну затвора у трајању од по 10 (десет) година,

А применом прописа из чл. 60 КЗ све окривљене

ОСУЂУЈЕ

На јединствене казне затвора у трајању од по 15 (петнаест) година, које ће да издрже по правноснажности пресуде.

У смислу чл. 264 ст. 1 ЗКП-а трошкови кривичног поступка падају на терет окривљених и о истима ће се одлучити посебним решењем.

Ошт. Симић Горан из Београда, Костић Саша из Врања, Тасић Горан из села Корбевац, Горан Лозница из Пирота, Благица Бундало из Врања, Милун Гобелјић из Шушуре, Лозанка Радоичић из Београда, Славко Павловић и Душанка Павловић, обоје из Ниша, Јовановић Слађан из Врања, Јоцић Младен из Горње Трнавe, се ради остваривања својих имовинско-правних захтева упућују на парницу.

Образложење

ОЈТ Ниш је подигло против окр. Шићер Маљокуа, Гаши Цафера, Гацафери Демуша, Маљоку Деме, Агрона Исуфија, Чуни Антона, Рабит Алије и Рустем Берише, оптужницу Кт.вп.бр. 286/07 од 31.07.2009. године, која је више пута прецизирана а задњи пут поднеском ВЈТ Ниш Кт.бр. 257/13 од 04.02.2016. године, а којом оптужницом је на терет напред наведеним окривљеним ставило извршење по два кривична дела тероризма из чл. 125 у вези чл. 139 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ СРЈ као саизвршиоци у вези чл. 22 КЗ СРЈ.

С обзиром да су окривљени недоступни органима Републике Србије за кривично гоњење јер се налазе на територији АП Косово и Метохија а њихово присуство није могло бити обезбеђено у дужем временском периоду ни најтежом мером обезбеђења притвором, пошто решење о одређивању притвора према њима није реализовано то је истима суђено у одсуству у смислу чл. 381 ЗКП-а, а суђење у одсуству је дозвољено правноснажним решењем ванпретресног већа овог суда 5 Кв.бр. 350/15 од 21.07.2015. године.

У овој кривичној ствари већ је једном пресуђивано и то пресудом Вишег суда у Косовској Митровици К.бр. 8/10 од 15.11.2011. године којом су напред наведени окривљени оглашени кривим за напред наведена кривична дела и осуђени на јединствене казне затвора од по 15 година.

Апелациони суд у Нишу је решавајући по жалби браниоца по службеној дужности окривљених својим решењем 1 Кж 1 бр. 1736/12 од 09.04.2013. године укинуо пресуду Вишег суда у Косовској Митровици а предмет вратио истом суду на поновно суђење.

Решењем Врховног касационог суда Републике Србије Кд 125/2013 од 04.10.2013. године за вођење кривичног поступка након укидања првостепене пресуде против окривљених одређен је Виши суд у Нишу.

На главном претресу у доказном поступку саслушани су оштећени у својству сведока Симић Горан, Тасић горан, Лозница Горан, затим ошт. Лозанка Радоичић, Славко и Душанка Павловић, извршен је увид у исказе оштећених-сведока Саше Костића, Благице Бундало са записника 1 К.бр. 184/13 од 24.09.2015. године, саслушани су сведоци Добросав Дражић и Дејан Здравковић, саслушан је ошт. Милун Гобелјић, саслушан је вештак медицинске струке проф. Др Радован Карачић из Ниша испред комисије вештака Завода за судску медицину у Нишу која је обавила судско медицинско вештачење узрока смрти и задобијених телесних повреда код оштећених, извршен је преглед видео снимка записа „напад ослободилачке војске Косова на караулу Кошаре“ и видео снимка записа „изгубљени трагови за Агима Рамаданија“, извршен је увид у писмене доказе и исказе оштећених лица који су дати у истрази а који су ближе цитирани на страни 4, 5 и 6 записника о главном претресу од 09.02.2016. године, па је суд свестраном оценом и анализом свих напред изведених доказа како

појединачно, тако и скупа у међусобно повезаности у смислу чл. 16 и чл. 419 ЗКП-а на сигуран и поуздан начин утврдио да су напред наведени окривљени извршили по два кривична дела тероризма из чл. 125 у вези чл. 139 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ СРЈ као саизвршиоци у вези чл. 22 КЗ СРЈ и да су за иста кривична дела кривично одговорни, а ово из следећих разлога.

Оштећени саслушан у својству сведока Горан Симић је навео да је радио код Војске Југославије по уговору и то у ВП 1410/3 Ниш, да је по чину био десетар и да је у току септембра месеца 1998. године са наведеном јединицом био на терену у реону карауле „Кошаре“. Дана 30.09.1998. године добио је задатак да са још двојицом старешина и петорицом војника од карауле „Кошаре“ оду на когу 403 да би одвезли одређена материјална средства. Са њим је био и заставник Дражић који је требао тамо да остане, затим капетан Лозница, војници по уговору Милош Павловић и Мирослав Јоцић као и војници на редовном одслужењу војног рока Владимир Радоичић, Миладин Гобељић и Илија Павловић. Према наведеној коти су ишли војним возилом „Пинц Гауер“ које се кретало споро јер је пут био лош и блатњав са доста успона. Када су дошли до старе карауле, сви осим Милоша Павловића и њега који је управљао возилом су изашли из возила с намером да осматре терен пошто им је било познато да су и пре тога више пута на овом месту били нападани војници од стране терориста са територије Албаније. Након осматрања терена, капетан Лозница и остали војници су ушли у возило и потом наставили према наведеној коти 403. У једном тренутку дошло је до пуцњаве којом приликом је и погођен капетан Лозница али је исти отворио врата и искочио из возила а и сведок је изашао из тог возила. Возило је престало да ради. Када је оштећени искочио из возила видео је да је био погођен у шаку леве руке, а када је дошло до пуцњаве није имао чиме да се брани пошто му је пушка остала у возилу а пиштољ је приликом искакања негде испао. На њих су нападачи-терористи пуцали из стрељачког наоружања, а испалена је и једна зоља која је пала испред возила док је иза возила експлодирала и бомба а након тога је дошло до снажне експлозије. Почео је полако да се извлачи десно од пута, којом приликом је погођен у десну ногу на око 10м од возила, те како није могао даље да се креће јер је имао повреду у пределу десне ноге и колена легао је на земљу. Док је лежао чуо је да су терористи почели да вичу „побеже онај ћелави наниже“ на српском језику а звали су их и да се предају. Након престанка пуцњаве видео је терористе како су сишли до возила потом покупили оружје и опрему а он се за то време претварао да је мртав лежећи потрбушке на земљи те никога од терориста није могао да види јер је леђима био окренут нагоре, па претпоставља да су терористи након тога отишли у правцу Албаније. Место на коме су нападнути је било удаљено око 100м од граничне линије према Албанији. У групи терориста било је између 20 и 30 људи. Придружио се кривичном гоњењу и истакао имовинско-правни захтев.

Оштећени саслушан у својству сведока Саша Костић је навео да је у критичном периоду био војник по уговору у ВП 7036/3 Врање, да је пре инкриминисаног догађаја провео са још неким војницима 100 дана на Косову и Метохији у обезбеђењу државне границе на караули „Морина“. Након тога краће време се одмарао у Врању да би се крајем септембра месеца 1998. године поново вратио на терен. 30.09.1998. године био је одређен од свог непосредног старешина поручника Слободана Ђорђевића да крене у обезбеђење возила које је имало задатак да оде по храну и воду за војнике. Старешина у том возилу био је заставник Милан Бундало и он се превозио на месту сувозача. Возилом је управљао војник по уговору Горан Тасић а оштећени је заједно са колегама Јовановић Слађаном и Бобаном Михајловићем био у обезбеђење тог возила. Док су се кретали возилом „Там 110 Т7“ у једном тренутку наишли су на две противтенковске мине које су експлодирале када их је возило нагазило, те су од силне и детонације одлетели из возила. Извесно време је био у бесвесном стању с тим што није могао да определи тачно колико је времена био без свести, а када се освестио видео је Милана

Бундала како лежи повређен и како још увек даје знаке живота, те је пришао и покушао колико је могао и знао да му пружи помоћ. Возач Тасић је у међувремену „Моторолом“ позвао граничне јединице да дођу да им помогну, те су оне и пристигле. Убрзо након овог догађаја са њиховим возилом догодио се и догађај где су страдали војници из Ниша и то у размаку мањем од пола сата. Оштећени је навео да није ни пре налетања возила на mine ни касније када се освестио чуо пуцњаву и гласове терориста. Критичном приликом је задобио контузију лумбалног дела кичме које су највероватније настале када је одлетео и пао на камениту подлогу. Оштећени сматра да му је спасило живот то што је имао панцир. Међутим, након овог догађаја имао је доста психичких проблема, шест пута је лежао на психијатријско одељење у Горњој Топоници, морао да пије седативе, а дијагностификована му је и одређена врста психозе, те је из тог разлога напустио службу у војсци. Оштећени је навео и то да критичном приликом нису пре него што ће да крену путем вршили контролу и проверавали да ли на том путу нису постављена експлозивна средства. Придружио се кривичном гоњењу окривљених и истакао одштетни захтев чију висину није определио.

Оштећени-сведок Горан Тасић је у свом исказу навео да је почев од 1993. године па до данашњег дана војник по уговору и да је критичном приликом био војник по уговору ВП 7036 Врање. Почев од априла месеца 1998. године у дужем временском периоду је провео службу као припадник извиђачко-диверзантске јединице на Косову и Метохији у реону карауле „Морина“ да би се поново вратио са јединицом након краће паузе 27. или 28.09.1998. године. Тог јутра 30.09.1998. године добио је задатак да управља возилом марке „Там 110 Т7“ и да заједно са заставником Бундалом и још тројицом војника Јовановић Слађаном, Костић Сашом и Михајловић Бобаном који су обезбеђивали то возило, да оду са карауле „Маја чобан“ где су били смештени до карауле „Морина“ и да тамо преузму и потом донесу храну и воду за јединицу јер се на караули „Морина“ налазио позадински магацин. Током ноћи и изјутра падала је киша, па је пут био лош а они нису извиђали пут и контролисали пре кретања да ли су евентуално на истом постављене mine, с тим што оштећени мисли да су пре њих ту да прошли припадници извиђачке јединице. Путовали су од карауле неких сигурно 50 минута, да би у једном тренутку возило налетело на mine, те је дошло до детонације а оштећени је видео неке бљеске и честице испред очију па претпоставља да је возило којим је управљао налетело и то десном предњом страном на мину, да се потом заротирало, подигло у ваздух и потом приликом пада задњом левом страном поново налетело на другу мину. Он је био одбачен са леве стране испод пута гледано у правцу карауле „Маја чобан“. Био је без свести краће време а када је дошао свести како му се још увек налазила „Моторола“ прикачена за цеп униформе то је кренуо да тражи помоћ. Видео је заставника Бундала који је био тешко повређен и који је испао одмах поред возила. Оштећени се сећа да му је колега Бобан Михајловић додао ручну бомбу а да је он лично узео и аутоматску пушку која је била избачена из возила и да је потом заузео положај за одбрану, али да није било потребе да употребљава оружје јер у том тренутку није било пуцњаве од стране терориста већ се пуцњава чула негде у даљини. Оштећени се присећа да су међутим терористи пуцали интензивно на хеликоптер који је пристигао како би их евакуисао са лица места. Био је повређен у пределу десне ноге и у предели 3 и 4 ребра са десне стране, те је остао инвалид са трајним умањењем животне и радне способности од 30%. Како је касније видео кратер на путу испод точка возила то је оштећени закључио да су терористи претходни били поставили нагазне mine. Придружио се кривичном гоњењу окривљених и истакао одштетни захтев чију висину није определио.

Оштећени-сведок Горан Лозница је у свом исказу навео да је у критичном периоду био у служби Војске Југославије и то у ВП 8927 Пирот, а да је 06.07.1998. године прекомандован у ВП 1410/3 у Нишу и да је потом упућен на подручје Косова и

Метохије ради обезбеђења државне границе према Албанији. Критичног дана 30.09.1998. године кренуо је са карауле „Кошаре“ заједно са заставником Дражићем, војницима Симић Гораном, Павловић Милошем, Јоцић Мирославом, Радоичић Владимиром, Гобељић Миладином и Павловић Илијом, возилом „Пинц Гауер“ од карауле „Кошаре“ према реону на месту званом „Гурт нул“ где се налазила јединица војске. Оштећени није желео да да одговор на питање да ли сматра да су војници на редовном одслужењу војног рока пок. Илија Павловић, Владимир Радоичић и Миладин Гобељић завршили редовну обуку и били оспособљени да учествују у обављању извиђачких делатности. На појединим деловима пута су заустављали возило и пешачили и извиђали терен, а на себи су имали заштитне панцире и наоружање. Оштећени наводи да је увек био на челу извиђачке колоне и да је војницима са којима је био објашњавао методе извиђања терена и начин како да обрете пажњу у поступању обезбеђења државне границе. Када су ушли у шуму иза њих је возилом којим је управљао возач Симић дошао те су онда ушли у возило, а он је сео до возача. Након тога прошли су око 50м када је најпре зачуо један спорадични рафал, а потом одједном је почела пуцњава са свих страна. Пуцњава је долазила са предње и са десне стране возила, те је видео да је на њих пуцано из правца одакле су дошли те је закључио да су терористи на њих отворили ватру пошто су их претходно пропустили да прођу и да уђу у њихову заседу и тек тада су отпочели општу паљбу са свих страна. Оштећени наводи да се пуцало из митраљеза, пушака, а да су се повремено чуле и детонације од бомби и ручних бацача и све се то дешавало на југословенској страни границе али врло близу граничне линије. Иначе терен на том месту је био обрастао густим папратом те је из тог разлога заседа била непримећена. По његовој процени у акцији је учествовала већа група терориста засигурно више од 20, с тим што не зна да ли су они сви непосредно учествовали у нападу или су пружали подршку онима који су непосредно напад извршили. Напад је извршен и заседа је имала облик полузареза. Од детонације је прела шофершајбна на возилу и возач Симић је био погођен у руку, а након тога дошло је и до даљих експлозија те је оштећени осетио да је погођен у леву натколеницу у тренутку када је са пушком искочио из возила и почео да пуца на двојицу маскираних лица који су у рукама носили кинески митраљез. Остали војници су пуцали у једном моменту када је хтео да стави нови оквир и да замени стари и када се окренуо на десну страну њему је у рукама пао војним Илија Павловић пошто је био погођен од стране терориста. Тада је престала пуцњава са возила и од стране осталих наших војника те је чуо терористе како их позивају на предају. У тим тренуцима оштећени наводи да је затражио „Моторолу“ да би се јавио команди међутим у томе није успео јер је иста била пројектилима одбачена од њега. Стегао је пушку на груди и почео да се котрља према потоку којом приликом је чуо и детонацију од експлозија које су биле око возила. Када се докотрљао до потока приметио је да му десна нога не функционише јер је био погођен у пределу десне потколенице. У тим тренутима је наишао на пса званог „Црни“ који је био са њихове карауле те је истог позвао по имену а пас му је пришао да би се након тога пас вратио назад, а код њега су после тога дошли војници који су му пружили помоћ тако што су га прво пребацили до карауле „Кошаре“, потом у Ваковицу а након тога је наставио лечење у Војној болници у Нишу. У нападу је погинуло пет војника и то Владимир Радоичић, Миладин Гобељић, Илија Павловић, Мирослав Јоцић и Милош Павловић а он сам је задобио тешке телесне повреде у десној нози, те му је критичном приликом услед повређивања био угашен тзв. Ахилев рефлекс. Придружио се кривичном гоњењу окривљених и истакао одштетни захтев.

Оштећена Благоица Бундало супруга пок. Милана Бундала је приликом саслушања навела да јој ништа ближе није познато о догађају у којем је смртно страдао њен супруг који је по чину био заставник запосљен при Војсци и био на служби у ВП 7036 Вране. Придружио се кривичном гоњењу окривљених као оштећена и истакла одштетни захтев.

Оштећени Милун Гобељић отац пок. Миладина Гобељића приликом саслушања је такође навео да му ништа ближе није познато о околностима под којима је страдао његов син који је био на редовном одслужењу војног рока. За сина је навео да је најпре служио војни рок у Ваљево, након тога био је прекомандован у Ниш али он уопште није имао сазнања да је исти послат на терен на граници са Републиком Албанијом. Такође, оштећени је навео да му није познато да ли је његов син у критичном периоду завршио редовну обуку или не. Придружио се кривичном гоњењу окривљених и истакао имовинско-правни захтев, чију висину није определио.

Оштећени Лозанка Радоичић мајка пок. Владимира је у свом исказу навела да је њен син започео са служењем војног рока јуна месеца 1998. године у Нишу у ВП 1410/3, а да је након тога прекомандован ради обављања потребне обуке и стицања знања везано за извиђачко-диверзантске послове у Ваљево. Тамо је 11.07.1998. године и положио заклетву. Том приликом је њој као родитељу објашњено да се ради о врло сложеној обуци која траје 5 месеци и 22 дана и да ће иста да се спроведе у две етапе и то прва етапа у Ваљево а остатак обуке да ће се обавити у матичној касарни у Нишу. Међутим њен син је враћен у Ниш средином септембра 1998. године, није желео да јој саопшти да ће остатак војног рока да проведе у реону карауле „Кошаре“ тако да се са истим чула 29.09.1998. године помоћу радио везе и да јој је он прећутао истину и саопштио да се налази на обуци у околини Ниша. Немајући поима шта се догодило 30.09.1998. године она је сутрадан 01.10.1998. године у вечерњим часовима чула да су изгинули војници, а потом је добила и обавештење из команде да се ради о њеном сину. Придружила се кривичном гоњењу и истакла имовинско-правни захтев.

Оштећени Славко Павловић и Душанка Павловић, отац и мајка пок. Милоша Павловића, су приликом саслушања навели да је њихов син био војник по уговору и да је имао чин млађег водника те да им је познато да се у критично периоду налазио у реону карауле „Кошаре“ јер је у току 1998. године тамо био у више наврата с тим што би повремено долазио да се мало одмори. За погибију сина сазнали су у јутарњим часовима 01.10.1998. године и та трагедија им је тешко пала. Оштећени Павловић Славко је додао и то да је након догађаја разговарао са неким лицима из војске како би могао да створи представу на који начин је дошло до инцидента у коме је страдао његов син те је закључио да су терористи користили за напад највероватније возила УНПРОФОР-а јер су од стране граничних јединица војске на једно сат времена пре него што ће његов син са осталим војницима да крене на задатак примећена четири возила УНПРОФОР-а како се крећу уз саму границу, с тим што су се налазила на територији Републике Албаније.

Сведок Добросав Дражић је у свом исказу навео да је у критичном периоду био активан старешина Војске Југославије у чину заставника и да је био четни старешина у извиђачко-диверзантској чети. Критичног дана налазио се у возилу Војске „Пинц Гауер“ са осталим лицима, с тим што је седео у задњем делу са десне стране, док су оштећени Лозница и Симић седели у кабини. Са њима су били млади војници за које нису били сигурни колико су обучени за род војске за који су оспособљавани, те су из тог разлога често заустављали возило и онда пешице ишли и фактички обучавали ту децу како се врши извиђање. Док су тако ишли они су фактички били у непосредној близини места где је била постављена терористичка заседа. Након што су се вратили пошто је пут био лош то су морали да гурају возило, а након што су кренули истим су ишли споро не више од 5км начас. По процени сведока након пређених неких 10-ак метара зачула је јака рафална ватра из стрељачког оружја у правцу њиховог возила. Чуло се као један јак заглашујући пуцањ те је он одмах пошто је био у задњем делу „Пинц Гауера“ отворио врата и искочио с намером да прихвати борбу. Са њим је покушао да искочи и пок. Илија Павловић, али је исти највероватније био у том тренутку погођен јер је сведок приметио да се тргао неприродно и није успео да

искочи. Сведок је мишљења да су сва лица која су погинула критичном приликом погинула већ у првом налету када је и дошло до отварања стрелачке ватре. Након што је сведок искочио из возила отворио је ватру и то у правцу одакле је претходно регистровао да је ватра отворена од стране терориста. За то време поред „Пинца“ пало је више бомби и само захваљујући чињеници да је једна експлодирала у колотраг, те је дошло до распрскавања блата он и није био повређен нити је смртно страдао. Како су га терористи приметили он је потрчао и потом пао испод пута претварајући се као да је рањен. Ту се задржао неких 15 минута до доласка снага Војске Југославије које су им притекле у помоћ. Док је био скривен сведок је посведочио да је видео три припадника терористичке групе и то не оне који су отворили ватру на возило већ друге који су дошли са других позиција. Исти су прошли поред отишли до „Пинц Гауера“ и ту нешто тражили, а када је изашао са места и потом погледао видео је да су терористи буквално све одузели и однели из возила и то лично наоружање погинулих војника осталу опрему, па чак и личне ствари погинулих. Сведок је навео да је чуо критичном приликом и галаму и гласове и како терористи вичу на течном српском језику „ено га, убите га“. Сведок је навео да себе не сматра оштећеним и да нема својство оштећеног лица.

Сведок Дејан Здравковић је навео да тренутно има чин потпуковника, а да је критичном приликом септембра месеца 1998. године имао чин капетана прве класе и да је био командир диверзантског вода. Везано за сам догађаја 30.09.1998. године и напад на возило „Пинц Гауер“ сведок наводи да је тога дана капетан Лозница као командир чете дао наредбу да једна патрола војника извиди и осмотри терен и да истовремено однесе муницију и друго што је било потребно групи војника која је била на задатку дубинског обезбеђења границе. Он је остао на караули и налазио се у објекту команде, када се негде око 11,45 часова зачула пуцњава која је трајала по процени сведока, неких 10-12 минута а након тога уследило је и пар појединачних пуцња. Извршио је узбуђивање јединице како би се иста припремила за евентуалну одбрану карауле и истовремено је кренуо са групом војника, те када су дошли близу лица места где је била пуцњава раширили су се у стрелачком строју са задатком да изврше преглед терена и обезбеде место догађаја. На лицу места сведок је најпре затекао погинуле војнике. Четири војника су затечена један поред другог, ван возила а у возилу је био затечен војник по уговору Јошић Мирослав. Ова лица нису давала знаке живота. Указана је помоћ возачу Симићу а након проналаска помоћ је указана и командиру Лозница Горану. Исти је затечен на удаљености од 50-60м низ падину. Исти је затечен у положају да је имао пушку прислоњену уз главу, без свести, што по сведоку је указивало на то да је овај био спреман у случају да буде заробљен да изврши самоубиство. Заставника Дражића су пронашли такође на неких 50-60м иза метара и исти је био тотално дезорјентисан. Организовао је евакуацију повређених с тим што погинула лица нису дирана до доласка истражних органа. Прегледом лица места сведок наводи да је утврдио да се испред места где се зауставио „Пинц Гауер“ налазиле две противтенковске металне мине и то тако што је једна била постављена испред а једна иза брда што сведоку указује на то да су терористи чекали читаву ноћ и да им је било све једно да ли ће возило да наиђе са једне или друге стране. Сам терен на коме је дошло до напада је врло неприступачан и врло је лако било да се постави заседа. Детаљним прегледом ширег лица места утврђено је да су терористи фактички били распоређени у три групе. Једна је била тзв. ударна или чеона група која је служила за непосредни напад и њу је сачињавало 7-8 лица пошто је толико било и пронађено улегнутог простора на месту где су се нападачи налазили. Друга група је била бочно и она је служила да спречи било какав покушај бега војника, било са једне или са друге стране, а трећа група је била негде по дубини и био је пронађен тзв. „бивак“ тј. место где су исти били смештени и где су чекали да евентуално ускоче ако је потребно. По процени сведока укупно је било између 40 и 50 припадника терористичке организације. Хеликоптер „Газела“ којим су евакуисани повређени је пристигао након неких 2

минута од доласка сведока на лице места и том приликом је он чуо и видео рафалну палбу која је испаливана у тренутку доласка хеликоптера.

Оштећени Михајловић Бобан у свом исказу је навео да је дана 29.09.1998. године стигао са својом јединицом на југословенско-албанску границу у реону карауле „Морина“ где су се улогорили на мзв. „Маја чобан“. Сутрадан 30.09.1998. године око 9,30 часова кренули су из логора према караули „Морина“ са намером да набаве воду за јединицу. Са њим су се налазили заставник Бундало који је седео на месту сувозача, возилом је управљао ошт. Тасић Горан а поред њега у возилу су седели ошт. Костић и ошт. Јовановић. Ошт. Бобан наводи да је седео у средини кабине и код себе је имао митраљез М-84. Када су пошли од карауле после пређеног километра дошло је до страховитог удараца и он није свестан шта се даље догађало. Када се освестио видео је да се налази са десне стране пута гледано према караули „Морина“ на путу је видео камион који се окренуо за 180 степени кабином према логору а десно од тог места видео је да на земљи лежи заставник Бундало, а од њега десно Костић и Јовановић, те да ошт. Тасић преко „Мотороле“ зове помоћ. Након тога са карауле „Морина“ након једног сата стигла је помоћ, превезли су их до карауле, а одатле хеликоптером за Ђаковицу и после тога у Војну болницу у Нишу. Оштећени је критичном приликом задобио повреде у виду три поломљена ребра на левој страни, повреду браде и леве руке у пределу рамена. Придружио се кривичном гоњењу и истакао имовинско-правни захтев.

Оштећени Слађан Јовановић саслушан као сведок у истрази је навео да је дана 29.09.1998. године са својом јединицом дошао на југословенско-албанску границу на месту званом „Маја чобан“ где су направили логор. Сутрадан 30.09.1998. године кренули су моторним возилом Там-110 Т7, према караули „Морина“ ради набавке воде за потребе јединице. Возилом је управљао Тасић Горан на месту сувозача био је заставник Бундало који је био и старшина те патроле, а иза у каросерији возила су се превозили он, Костић Саша и Михајловић Бобан. Церада на камиону била је скинута ради лакшег осматрања, а ошт. Михајловић је имао митраљез и контролисао је предњу страну пута. Након пређеног 1км од наведеног логора, чуо је јаку детонацију и то у два наврата, једну за другом, од чијих јачина је излетео из возила и пао лево од истог од ког пада се и онесвестио. Пошто се освестио, осетио је јаке болове у пределу карлице с леве стране, а поред себе видео је и Костић Сашу и сада покојног заставника Бундала, док се за остале војнике не сећа где су били. Само возило је било готово уништено и окренуло се на супротну страну за око 180 степени. Том приликом је чуо Тасић Горана који је „Моторолом“ најпре звао логор, потом караулу „Морина“ и команду у Ђаковици те је за неких сат времена стигла помоћ. Није могао да се помера те је од Костић Саише узео пушку и осматрао леву страну пута. По пристизању помоћи пребачени су најпре до карауле а након тога хеликоптером у Ђаковицу. Критичном приликом задобио је повреде у виду контузије карлице, повреде лакта и грудног коша.

Сведок Душко Шљиванчанин је у свом исказу који је дао у истрази 15.07.2009. године навео да је у критично време обављао дужност команданта 53. граничног батаљона у Ђаковици. Што се тиче извиђачке чете која се налазила на објекту „Маја чобан“ иста је дошла из Врања и била је придодата његовом батаљону у Ђаковици, док друга чета која је нападнута истог дана у близини карауле „Кошаре“ је била извиђачка чета која је дошла из Ниша и која је такође придодата његовом батаљону. Док се налазио у покрету пошто је кренуо да обиђе караулу „Лике“ обавештен је да се десно напад на возило војске и да је настрадао заставник Бундало те је сведок лично кренуо на караулу да би учествовао у извлачењу повређених војника. По доласку на караулу „Морина“ добио је информацију да је група војника улетела у заседу код карауле „Кошаре“ и тада је хеликоптером кренуо са карауле „Морина“ према караули „Кошаре“. Док се налазио у хеликоптеру из стрељачког наоружања отворена је ватра са

територије Албаније. Чим је хеликоптер слетео утоварени су рањени војници и старешине, а када је хеликоптер поново полетео на њега је поново отворена ватра из стрелачког наоружања са територије Албаније. Према информацијама којима сведок располаже касније је ухваћен-пресечен телепринтерски извештај из кога је утврђено да су терористи обавештавали своје претпостављене о нападима 30.09.1998. године, о томе како је напад изведен, колико је људи убијено и шта је од оружја одузето и тај њихов извештај се поклапао са стварним стањем на лицу места.

Сведок Слободан Ђорђевић који је дао исказ у истрази је навео да је у време када се одиграо напад 30.09.1998. године био заступник командира чете на земљаном објекту „Маја чобан“. С обзиром да се ради о државној граници, осим овог земљаног објекта постојала је и стална караула „Морина“. Пре поласка групе која је нападнута он је лично послао једну групу од 4-5 војника чији је задатак био да оду на доминантно место према конфигурацији терена како би претходно осмотрили да ли постоји нека заседа или дејство непријатељских јединица. Ова група од њих 4-5 која је вршила осматрање је пратила кретање према караули „Морина“. О томе да је дошло до напада, сведок наводи да је обавештен радио-релејном везом, с обзиром да се напад десио у реону карауле „Морина“ дао је налог да група за обезбеђење крене ка месту догађаја да прва пружи помоћ, а непосредно после тога је упутио и другу групу јачине једног извиђачког одељења која броји 8 људи. Земљани пут којим се кретало нападнуто возило се налазило уз саму државну границу, па претпоставља да су лица која су поставила експлозивну нараву ноћу, дошли са албанске стране границе односно са територије Републике Албаније, исту сакрили и затим се вратили у Албанију. Са Албанске стране се налазила караула „Каменица“ која је удаљена ваздушном линијом од граничне линије неких 3-4км. У току дана десио се и напад на „Кошаре“ али сведок није могао да се изјасни тачно колико је била разлика у времену. Разлика између ова два напада је била у томе што код карауле „Морина“ приликом напада није било борбених дејстава, а код „Кошара“ се радило о класичној заседи, где је након наласка у реон заседе дошло до борбених дејстава.

Оштећени Јоцић Младен, отац покл. Мирослава Јоцића, је навео да је његов син био запошљен као војник по уговору у касарни „Панталеј“ у Нишу и то као извиђач. Лично му није познато било шта везано за догађај од 30.09.1998. године, с тим што се сећа да је сина испратио на посао 28.09.1998. године и да му је касније јављено да му је син настрадао.

Сведок Горан Младеновић је у свом исказу навео да је по струци возач и да је 1998. године као професионални војник радио у 78. моторизованој бригади. Због мањка професионалних војника који су били ангажовани на Косову капетан Ђорђевић Слободан је тражио да се искуснији војници по уговору пребаце у његов састав, те је он пребачен у 4. или 5. одељење за обезбеђење колоне. У ноћи 29./30.09.1998. године најпре је давао стражу на караули „Маја чобан“ до 8 часова изјутра а потом је отишао на преподневну обуку, да би радио везом био обавештен да је возило које је кренуло у снабдевање према караули „Морина“ нападнуто, да је могућ упад у заседу и да их очекује можда и борбено дејство. Одмах је са другим војницима кренуо у помоћ колегама, те возило у коме се налазило „Пинц Гауер“ се на неких 200м од места напада из непознатих разлога преврнуло те је он задобио повреду. Након тога отишли су до возила које је било нападнуто да укажу помоћ повређеним лицима. Сведок је потврдио да су се претходне ноћи као у ноћи након инцидента нон-стоп чули пуцњи са територије Републике Албаније.

Увидом у обдукциони записник С 293/98 од 01.10.1998. године, а који је сачињен поводом обдукције леша покл. Јоцић Мирослава, од стране Завода за судску медицину у Нишу утврђено је да је код истог наступила насилна смрт непосредно услед

јаког степена разорења мозданог ткива и следственог уништења по живот важних центара и путева у мозгу.

Увидом у обдукциони записник Института за судску медицину ВМА у Београду број С 1353/98 од 01.10.1998. године, а који је сачињен поводом извршене обдукције леша пок. Илије Павловића утврђено је да је смрт код пок. Илије била насилна и да је наступила услед разорења за живот важних мозданих центара дуж канала по средини главе нанесене пројектилом испаленим из ручног ватреног оружја.

Увидом у обдукциони записник Института за судску медицину ВМА у Београду С 136/98 од 01.10.1998. године, утврђено је да је исти сачињен поводом извршене обдукције леша пок. Владимира Радончића и да је утврђено да је код њега смрт била насилна и да је наступила услед разорења за живот важних мозданих центара и искрвављења из разорених органа грудне и трбушне дупље и раскиданих крвних судова дуж канала стрелних и експлозивних повреда.

Увидом у обдукциони записник Института за судску медицину ВМА у Београду С 137/98 од 01.10.1998. године, утврђено је да је исти сачињен поводом обдукције леша пок. Гобељић Миладина. И за ово лице је утврђено да је код њега смрт била насилна и да је наступила због искрвављења из разореног горњег и доњег режња десног плућног крила као и да су све остала унутрашње и спољашње повреде нанесене дејством распрскавајућег експлозивног дејства.

Увидом у обдукциони записник Завода за судску медицину у Нишу С 292/98 од 01.10.1998. године, утврђено је да је исти сачињен поводом обдукције леша пок. Милана Бундала. И за ово лице је утврђено да је смрт била насилна и да је наступила непосредно услед наглог излива крви у спољашњу средину а потпомогнута је и убрзана нагњечењем грудних органа и пренадражајем живаца у пределу вишеструких прелома костију леве потколенице, оба стопала и леве рамене кости и у пределу расцепа ткива јетре.

Увидом у обдукциони записник Завода за судску медицину у Нишу С 294/98 од 01.10.1998. године, утврђено је да је исти сачињен поводом обдукције леша пок. Павловић Милоша. И за ово лице је утврђено да је код њега смрт била насилна и да је наступила непосредно услед масивног искрвављења насталог због повреде леве заједничке главене артерије, јетре и плућа, а као последица прострелних рана врата, грудног коша и трбуха.

Ради утврђивања врсте, тежине и механизма наношења телесних повреда код оштећених Михајловић Бобана, Костић Саше, Јовановић Слађана и Тасић Горана који су се критичном приликом налазили у моторном возилу Там 110 Т7 обављено је судско-медицинско вештачење преко комисије вештака Завода за судску медицину у Нишу о чему је суду од стране комисије достављен писмени налаз и мишљење од 24.03.2009. године.

Увидом у напред наведени писмени налаз и мишљење комисије вештака суд је утврдио да је ошт. Бобан Михајловић задобио тешке телесне повреде у виду прелома 4., 5. и 6. ребра са леве стране и у виду раздерно-нагњечне ране у нивоу браде на лицу, да је ошт. Саша Костић задобио лаке телесне повреде у виду лаког потреса мозга, крвног подлива и потреса коже и поткожних мекоткивних структура слабинског предела леђа, десног лакта и левог колена, као и у виду огуљотина коже главе. За ошт. Слађана Јовановића утврђено је да је исти задобио лаке телесне повреде у виду крвног подлива, потреса коже и поткожних мекоткивних структура лакта и седалног предела са леве стране, а за ошт. Горана Тасића је утврђено да је исти задобио такође лаке телесне

повреде у виду крвног подлива и потреса коже и поткожних мекоткивних структура десног седалног предела и огуљотина коже леве потколенице.

Приликом давања писменог налаза и мишљења за напред наведена лица комисија вештака Завода за судску медицину у Нишу је имала у виду и комплетну медицинску документацију за иста која се налази у списима предмета. Такође вештаци су нашли да у односу на сва четири повређена лица да су повреде нанете дејством тупине механичког оруђа при контакту, удару, паду или судару повређених делова тела и чврсте површине војног возила или чврсте површине пута.

При писменом датом налазу и мишљењу од 24.03.2009. године у целости је остао и представник комисије вештака проф. Др Радован Караџић када је саслушаван на главном претресу од 09.02.2016. године.

С обзиром да осим обављених обдукција није рађено судско медицинско вештачење за погинула лица Милана Бундала, Владимира Радончића, Миладина Гобелића, Илију Павловића и Мирослава Јоцића и Милоша Павловића као и да није обављено вештачење врсте, тежине и механизма телесних повреда које су задобили ошт. Горан Лозница и Горан Симић, то је обављено судско-медицинско вештачење и за напред наведена лица такође преко комисије вештака Завода за судску медицину у Нишу. Предмет вештачења је био врста, тежина телесних повреда као и механизам њиховог доношења за повређена лица, односно узрок смрти за лица која су смртно страдала критичном приликом.

У свом писменом налазу и мишљењу од 29.12.2015. године број 3498/15 комисија вештака Завода за судску медицину у Нишу је за сада пок. Милана Бундала утврдила да је исти задобио тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: експлозивне ране леве потколенице са вишеструким преломом леве голеначе и лишањаче и расцепима предње и задње потколеничне артерије, експлозивну рану десног стопала са вишеструким преломима костију стопала, експлозивну рану левог пазушног предела са преломом леве рамене кости и расцепом пазушне артерије и вене, експлозивну рану десног јагодично-слепочног предела са преломом љуске десне слепоочне кости и крвном подливношћу ткива поглавине, вишеструке преломе костију левог стопала, преломе II-IX десног ребра и VII-VIII левог ребра са местимичним расцепима поребрице, обостране расцепе ткива плућа и минимални излив крви у обе половине грудне дупље, површине расцепе јетре са минималним изливом крви у трбушну дупљу, крвну подливеност зидне трбушнице и огуљотине коже лица и леве надлактице. Смрт је наступила код именованог услед развоја шокног стања организма насталог због крварења из расцепа крвних судова у нивоу вишеструких прелома костију леве потколенице и леве рамене кости и вишеструких и обимних повреда тела. За сада пок. Радоичић Владимира вештачењем је утврђено да су истом нанешене тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: устрелине главе са улазном раном у левом потиљачном пределу и продором у лобањску дупљу и разорењем можданог ткива дуж канала ране, устрелину грудног коша са улазном раном у десној половини задње стране грудног коша и продором у грудну дупљу и повредом доњег режња десног плућног ткива, срчаног мишића леве срчане коморе и преткоморе и доњег режња левог плућног крила дуж канала ране, који се завршава у нивоу леве кључне кости, устрелину грудног коша са улазном раном на десној бочној страни грудног коша и продором у грудну дупљу, повреде горњег режња десног плућног крила које се завршава у нивоу десне кључне кости, експлозивне ране десне половине тела у нивоу грудног коша, трбуха, слабинског бедреног и препонског предела, рамена и надлактице, са отварањем трбушне дупље, разорењем јетре и предњег зида желуца и преломима десне лопатичне и бедрене кости. Те да је наступила смрт именованог као

последица разарања можданог ткива и искрвављења из разорених органа грудне и трбушне дупље и раскиданих крвних судова дуж канала стрелних и експлозивних рана.

За сада пок. Миладина Гобелића утврђено је вештачењем да су му нанете тешке телесне повреде опасне по живот, у виду: експлозивне ране на леђима у висини грудног коша, са отварањем десне половине грудне дупље, и делимичним разорењем десног плућног крила, експлозивне ране задње и унутрашње стране леве подлактице и десног седалног предела, са оштећењем меких ткива и експлозивну рану носне пирамиде са оштећењем меких ткива и хрскавичавог дела пирамиде, те да је наступила смрт именованог као последица искрварења из разореног десног плућног крила, а као последица деловања минско експлозивне направе. За пок. Илију Павловића је утврђено да су му нанете тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду прострелине главе, са улазном раном у пределу левог обрвног лука продором у лобањску дупљу и разорењем можданог ткива дуж канала ране и излазном раном у левом теменом пределу, прострелину десне подлактице са улазном раном на задњој страни подлактице и излазном раном на предњој страни подлактице, те је наступила смрт именованог, као последица разорења можданог ткива узрокованог прострелном раном главе.

За сада пок. Мирослава Јоцића утврђено је да је задобио тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: прострелине главе са улазном раном у пределу десног доњегвличног угла и продором у лобањску дупљу и разорењем можданог ткива дуж канала ране и излазном раном у левом темено- слепоочном пределу, прострелину главе са улазном раном у десном јагодичном пределу и излазном раном у левом јагодичном пределу, прострелину леве ноге са улазном раном у пределу унутрашње стране колена која се пружа кроз кости овог предела, и излазном раном у нивоу затколенице јаме, прострелину леве ноге са улазном раном у пределу унутрашње стране надколенице, која се пружа кроз бутну кост и излазном раном на спољашњој страни надколенице, прострелину леве руке са улазном раном на предње- унутрашњој страни доњег дела надлактице, каналом правца пружања кроз кости овог предела и излазном раном на задњој страни надлактице, прострелину грудног коша са улазном раном у пределу предње леве стране грудног коша каналом кроз мека ткива и излазном раном у левом лопатичном пределу, прострелину десне ноге са улазном раном у пределу предње спољне стране потколенице каналом пружања кроз кости овог предела и излазном раном у пределу задње – унутрашње стране потколенице, устрелну рану унутрашње стране леве потколенице, која се завршава у поткожном ткиву предње – унутрашње стране леве надколенице, застрел десне шаке у нивоу спољашње стране кажипрста уздужно постављен, застрел десног образа, застрел јагодице десног кажипрста, застрел спољашње стране леве надколенице и крвни подлив коже леве половине предње стране грудног коша, те је смрт именованог наступила као последица разарања можданог ткива узрокованог прострелном раном главе.

За ошт. Милоша Павловића је утврђено да је задобио тешке телесне повреде опасне по живот, у виду: прострелине леве бутине са улазном раном у пределу спољашње стране бутине, каналом правца пружања и продора у трбушну дупљу и повредом завршног дела дебелог црева кроз бедрану кост, и излазном раном у пределу десног крсно- седалног предела, прострелину леве бутине са улазном раном у пределу задње- спољашње стране бутине каналом правца пружања кроз мека ткива и излазном раном у пределу предње – леве стране трбуха, прострелину леве бутине са улазном раном у пределу задње стране бутине, каналом правца пружања кроз поткожна ткива и излазном раном у нивоу задње- унутрашње стране границе леве бутине и седалног предела, прострелину леве потколенице са улазном раном у пределу предње – спољашње стране потколенице – каналом правца пружања кроз голењачну кост и излазном раном у пределу задње – унутрашње стране потколенице, устрелину леве

потколенице са улазном раном у пределу задње стране потколенице, каналом правца пружања који се слепо завршава у нивоу везивног –ткивног омотача мишића потколенице, прострелину трбуха са улазном раном у пределу седишног дела предње стране трбуха каналом правца пружања кроз поткожна ткива и излазном раном у пределу предње десне стране трбуха, прострелину трбуха са улазном раном у пределу предње – леве стране трбуха, каналом правца пружања кроз трбушну дупљу, оштећење зида танког црева, желудца, јетре, дуж канала ране, и излазном раном на предњој десној страни трбуха, прострелину грудног коша са улазном раном, у пределу задње – леве стране грудног коша каналом правца пружања кроз грудну дупљу, оштећењем доњег режња оба плућна крила дуж канала ране и излазном раном у нивоу десне бочне стране грудног коша, устрелину грудног коша са улазном раном у пределу леве половине задње стране грудног коша каналом правца пружања кроз грудну дупљу, оштећење доњег режња левог плућног крила која се слепо завршава у нивоу тела деветог грудног пршљена, прострелину врата са улазном раном у пределу предње – десне стране врата, разарења зида леве заједничке главне артерије и једнака дуж канала ране, продором у леву половину грудне дупље и оштећење горњег режња левог плућног крила дуж канала ране и излазном раном у нивоу леве половине задње стране грудног коша и две огуљотине коже предње стране леве бутине, те да је смрт именованог наступила непосредно услед масивног искрварења насталог због повреда леве заједничке главне артерије, јетре и плућа, а као последица прострелних рана врата, грудног коша и трбуха.

Вештачењем је утврђено да је ошт. Горан Лозница задобио тешке телесне повреде опасне по живот у виду ране на левој натколеници, десној потколеници и левом стопалу, са преломом петне кости, док је за ошт. Горана Симића вештачењем утврђено да је исти у насталом догађају такође задобио тешке телесне повреде и то у виду стрелне ране у пределу десног коленца, са преломом чашице и доњег крајка бутне кости, дуж канала ране, стрелне ране леве шаке са преломом друге кости доручја и оштећењем тетиве мишића савијача средњег прста дуж канала ране и стрелне ране у нивоу малог прста леве шаке.

При напред наведеном писменом налазу и мишљењу у свему је испред комисије вештака на главном претресу од 09.02.2016. године остао вештак проф. Др Радован Караџић с тим што је појаснио да је термин безусловна смртоносна повреда од стране судске медицине уведен за оне ситуације где код тешких телесних повреда опасних по живот благовремено и адекватно указана лекарска помоћ не може спасити живот, што значи да је то врста тешке и по живот опасне телесне повреде.

Увидом у записник о увиђају истражног судије Војног суда у Нишу Кр.бр. 124/98 од 01.10.1998. године утврђено је да се критични догађај догодио у реону карауле „Морина“ југо-западно од граничног камена Ц-5/4 у правцу граничног камена Ц-5/5, да се на овом подручју протеже поред граничне линије пут који води из правца карауле „Морина“ у правцу карауле „7. Јули“ и да се ради о пољском путу. Од граничног камена Ц-5/4 на 70м у правцу граничног камена Ц-5/5 налази се гранична хумка коју чини камење сложено на гомилу. Од наведене граничне хумке југо-источно за 9,5м на путу налази се рупа (кратер) дубине 0,5м и пречника 2,20м. Од тог кратера у правцу југо-истока за 3,5м на путу налази се други кратер дубине 0,40м и пречника 2,20x2,70м који није правилног облика. Од овог кратера југо-источно за 13,70м налази се уништени камион без задњег левог и предњег десног точка чија је каросерија уништена, а око камиона су разбацани уништени делови, остаци гуме, каросерије, точкова резервоара и др. Десно на удаљености од 3-5м налази се блатобран гумени, а 5м северно пронађена је церада, канистер, мешина за воду, делови паљене гуме, један панцир, аутоматска пушка, два акумулатора, пушко-митраљез, транзистор, беретка, опасач и фишеклија са бомбом, као и други растурени предмети од каросерије возила.

Увидом у записник о увиђају истражног судије Војног суда у Нишу Кр.бр. 125/98 од 01.10.1998. године утврђено је да је увиђај извршен дана 01.10.1998. године у реону карауле „Морина“ на југословенско-албанској граници и то у близини граничног камена Ц-5/3, на путу који се протеже од граничне линије у правцу карауле „7. Јули“ поводом терористичког акта који се догодио дана 30.09.1998. године око 10,15 часова када је војно моторно возило марке Там-100 из ВП 7026/3 Врање наишло на експлозивну направу која је том приликом експлодирала а том приликом је једно лице погинуло и то заставник Бундало Милан, а четири лица су рањена и то војници по уговору Тасић Горан, Јовановић Слађан, Михајловић Бобан и Костић Саша, који су одмах након рањавања били збринути у специјалистичкој амбуланти гарнизонске амбуланте у Ђаковици. На том делу пута близу граничне хумке југо-источно за 9,5м нађена је рупа (кратер) дубине око 0,5м пречника 2,20м, правилног облика, а од тог кратера у правцу југо-истока за 3,5м нађен је други кратер дубине 0,40м пречника 2,20x2,70м неправилног облика. Такође из овог записника се види да су описане и позиције где се налазио уништени камион и ствари око њега.

Из напред наведене садржине оба записника несумњиво се може утврдити да су исти сачињени поводом палетања моторног возила Там 110 Т7 30.09.1998. године око 10,15 часова на постављене мине.

Увидом у криминалистичко-техничку документацију Војне полиције ВП 8070 Приштина број Ку 313/98 од 30.09.1998. године утврђено је да се критично место налазило на реону карауле „Морина“ према караули „Маја чобан“ на обичном шумском блатњавом путу, где је и пронађено војно возило марке „Пинц Гауер“ које је у терористичком нападу уништено и са јасно видљивим траговима разарања наведеног возила од стране стрелачког наоружања и експлозивних средстава која су терористи-окривљени и други критичном приликом употребљавали.

Увидом у службену забелешку истражног судије Војног суда у Нишу Кр.бр. 124/98 од 30.09.1998. године утврђено је да је иста сачињена поводом смрти петорице војника на караули „Кошаре“ и рањавања капетана прве класе Горана Лознице и десетара по уговору Симића из којег је утврђено да је истражни судија био обавештен 30.09.1998. године да је у реону карауле „Кошаре“ дошло до оружаног напада на патролу војника Војске Југославије између граничног камена Ц-2/10 и Ц-3 на војнике и старешине из ВП 1410/3 и да је напад извршен из заседе са територије Републике Албаније. Напад је извршен из ручног аутоматског оружја и ручних бацача којом приликом су рањена два припадника Војске Југославије, а погинуло је петоро војника, да је возило марке „Пинц Гауре“ уништено у потпуности, а да лице места није фотографисано из безбедносних разлога а да су повређени војници и старешине збринути и транспортовани у Војну болницу у Нишу.

Увидом у превод са албанског на српски језик, сачињеног од стране судског преводиоца за албански језик Радоја Рајића из Ниша и то видео записа „напад ослободилачке војске косова на караулу „Кошаре““, који је као документарни филм реализован као пројекат у сарадњи са РТВ Косова и косовског заштитног корпуса, а који је обезбеђен из архива тзв. „138. Бригаде ОВК „Агим Рамадани““ утврђено је да су у том документарном филму приказани припадници тзв. ОВК у акцијама које су припремали ради извођења терористичких аката на границу СРЈ са територије Републике Албаније и да се у тој емисији величају и наводе имена свих овде окривљених и то: Шићера Маљоку, Гаши Цафера, Гацафери Демуша, Маљоку Деме, Агрона Исуфија, Чуни Антона, Рабита Алије и Рустема Берише који су били припадници напред наведене бригаде тзв. ОВК којом је командовао Агим Рамадани. Из наведеног снимка забележеног дана 30.09.1998. године у 8,01 час види се како су

припадници ОВК из наведене тзв. бригаде већ били припремљени за извођење напада на војно моторно возило „Пинц Гауер“ рег.бр. Т-5296. На снимку се јасно види да је Агим Рамадани са зеленом беретком као командант наведене тзв. бригаде а на снимку се приказују припреме заседе која је истог дана око 10,15 часова реализована. Видео снимак приказује све припадника тзв. бригаде ОВК међу којима су сви оптужени који су идентификовани и који се током целог овог видео записа величају и хвале за изведене терористичке нападе у критичним приликама.

Из превода са албанског на српски језик, видео записа „изгубљени трагови за Агима Рамаданија“, а који видео запис је такође и прегледан на главном претресу и који је превео такође Радоје Рајић, утврђује се да су на овом видео запису приказане и активности око организовања, планирања и извођења терористичких акција тзв. ОВК и њеног учешћа у организовању акција са територије Републике Албаније и оружаних напада на граничне јединице, патроле и карауле Савезне републике Југославије. На видео запису су приказани и сви окривљени по овом предмету. Такође из овог видео записа се јасно види величање успеха који су наводно постигли сви оптужени у терористичким нападима на караулу „Кошаре“ и на уништавању војног возила Војске Југославије марке „Пинц Гауер“, с тим што се посебно виде приказане регистарске таблице тог возила рег.ознаке Т-5396/ВЈ. Такође је наведено у виду вести и то је да је терористичка акција изведена 30.09.1998. године око 10,10 часова а приказани су и делови заплењеног наоружања и опреме Војске Југославије.

На основу извршеног увида у историје болести за ошт. Костић Сашу, Слађана Јовановића, Горана Тасића и Бобана Михајловића, а које су издате од стране Војне болнице у Нишу, као и из извршеног увида у медицинску документацију за напред наведена оштећена лица која је издата од стране гарнизонске амбуланте Ђаковица од 02.10.1998. године, утврђено је неспорно да су напред наведена лица након задобијања повреда 30.09.1998. године са лица места евакуисани те им је указана медицинска помоћ, најпре у гарнизонској амбуланти Ђаковица, а потом су пребачени на даље болничко лечење у Војну болницу у Нишу. Напред наведена медицинска документација је такође била предмета вештачења од стране комисије вештака медицинске струке Завода за судску медицину у Нишу.

Из извршеног увида у медицинску документацију гарнизонске амбуланте Ђаковица за ошт. Горана Лозницу и Горана Симића такође је несумњиво утврђено да су и ова лица након терористичког напада као повређена пребачена на даље лечење у наведеној амбуланти.

Суд је најпре ценио исказе оштећених лица која су преживела терористичке нападе, а која су се налазила у возилу Там 110 Т7, Бобана Михајловића, Саше Костића, Слађана Јовановића и Горана Тасића, па је исказе напред наведених оштећених у потпуности прихватио и поклонио им веру јер је нашао да су искази ових лица искрени, тачни и убедљиви, са једне стране из разлога што ова лица немају било каквих мотива да не говоре истину, а са друге стране што се ради о особама које су преживеле напад терориста на наведено возило 30.09.1998. године на пољском путу између карауле „Маја чобан“ и „Морина“.

Из исказа напред наведених оштећених несумњиво је утврђено да су се оштећени заједно са вођом патроле сада пок. Миланом Бундалом налазили у напред наведеном возилу Војске Југославије, да су се кретали и да је возило у кретању наишло на две постављене противтенковске мине које су претходно на путу поставили окривљени и још 30-ак неидентификованих лица, да је возило нагазом активирало обе постављене мине од чијих експлозија и дејства се подигло у ваздух и заротирало, те је вођа патроле сада пок. Милан Бундало заставник задобио тешке телесне повреде услед

којих је преминуо на лицу места, а да су оштећени задобили телесне повреде и то онт. Михајловић тешке телесне повреде, а остали лаке телесне повреде које су ближе наведене у изречи пресуде.

Суд је ценио и у потпуности прихватио и исказ оштећених Симић Горана и Лознице Горана, као и исказ сведока Дражић Добросава, па је и исказима напред наведених лица у потпуности поклонио веру јер је и ове исказе оценио као искрене, тачне и убедљиве. Такође, по мишљењу суда ради се о исказима лица која су била непосредне жртве терористичких напада окривљених и још 30-ак неидентификованих терориста дана 30.09.1998. године око 11,45 часова у реону карауле „Кошаре“ у близини граничних камена Ц-2 и Ц-3 на југословенско-албанској граници, те им је свакако добро познато оно о чему су сведочили.

Из исказа наведених оштећених лица и сведока Дражића суд је несумњиво утврдио ко се све налазио од припадника Војске Југославије из ВП 1410/3 у моторном возилу „Пинц Гауер“ рег.ознаке Т5296, на који начин се ово возило кретало, те на који начин је била постављена заседа од стране окривљених и других албанских терориста, те чиме и на који начин је извршен напад на припаднике Војске у наведеном возилу. Такође из исказа ових сведока суд је утврдио и то шта се дешавало након напада, односно да су терористи дошли до возила, одузимали војну опрему и наоружање, те да су вршили претрес погинулих војника и одузимали њихове личне ствари.

Суд је ценио и исказе сведока Дејана Здравковића, па без обзира што овај сведок није сведочио о томе шта се непосредно дешавало на лицу места, јер није био непосредни очевидац наведених терористичких напада, прихватио исказ наведеног сведока с обзиром да је сведок сведочио о ономе шта је предузето од стране војних јединица након што је извршен терористички напад на возило „Пинц Гауер“ а такође сведочио је и о ономе шта је затекао на лицу места, где су се налазила тела погинулих припадника Војске, те где су пронађени преживели Дражић, Симић и Лозница.

Суд је ценио и исказе сведока Душка Шљиванчанина и Слободана Ђорђевића па је исказе ових сведока такође прихватио оценивши их као логичне, тачне и убедљиве. Из исказа ових лица која нису била непосредни очевици терористичких напада али која су излазила на лице места након напада, суд је утврдио где је било место напада, као и на који начин су напади извршени.

Суд је такође у потпуности прихватио и исказ сведока Горана Младеновића и поклонио му веру и из исказа овог сведока утврдио да је након добијања обавештења путем радио везе да је возило Там налетело на мине, да је са другим војницима кренуо на лице места и да је том приликом и сам повређен али не од дејства терориста већ зато што се возило у коме се налазио преврнуло.

Од стране суда су цењени и искази оштећених Благоице Бундало, Милуна Гобелића, Лозанке Радоичић, Славка и Душанке Павловић и Јоцић Младена, па је суд нашао да искази напред наведених оштећених лица нису од значаја за утврђивање чињеничног стања по овом предмету, а ово из разлога што напред наведена лица нису била непосредни очевици инкриминисаних догађаја, већ се ради о лицима која су законски наследници погинулих, те су се у својим исказима изјашњавали о чињеницама које не могу да послуже за решење ове кривичне ствари.

Суд је ценио и у потпуности прихватио обдукционе записнике за сву шесторицу настрадалих припадника Војске Југославије и исте у потпуности прихватио јер је нашао да је обдукција обављена од стране референтних установа, Завода за судску медицину у

Нишу и Института за судску медицину при установи ВМА те да нема разлога да се не верује ономе што је у записницима наведено, а везано за повреде код покојних лица.

Суд је у потпуности прихватио и комплетну медицинску документацију која се налази у списима предмета за ошт. Михајловић Бобана, Јовановић Слађана, Лозница Горана, Симић Горана, Костић Саше и Горана Тасића, па је исту у потпуности прихватио јер је нашао да се ради о медицинској документацији која је издата од стране гарнизонске амбуланте Ђаковица и Војне болнице у Нишу а у вези са лечењем напред наведених повређених лица након извршених терористичких напада.

Суд је у потпуности прихватио како писмене налазе и мишљења комисије вештака Завода за судску медицину у Нишу која је обавила судско медицинска вештачења, тако и усмено дат налаз представника ове комисије и поклатио им веру јер је нашао да су налази и мишљења дати на објективан начин у складу са правилима науке и струке и од стране стручних лица вештака Завода за судску медицину у Нишу. Такође суд је имао у виду и то да је вештачење обављено на основу комплетне расположиве медицинске документације како за погинула лица тако и за повређена. Осим тога, ни саме странке нису имале примедбе на дате налазе и закључке комисије.

Коначно суд је ценио и у потпуности прихватио и остале писмене доказе (записнике о увиђају истражног судије тадашњег Војног суда у Нишу, крим техничку документацију Војне полиције) те је ове писмене доказе у потпуности прихватио и поклатио веру њиховој садржини, пошто је нашао да се ради о писменим доказима који су сачињени од стране овлашћених органа за вршење увиђаја, те у њихову садржину суд нема разлога да сумња. Ово тим пре што се ради о доказима који су прибављени непосредно на лицу места приликом вршења увиђаја на местима терористичких напада.

Суд је у потпуности прихватио и превод овлашћеног преводиоца за албански језик Радоја Рајића ДВД записа и из истих утврдио да се на оба ДВД-а појављују и величају своје наводне „успехе“ као припадници тзв. ОВК, сви овде окривљени из чега суд закључује да су исти свакако и имали активно учешће и у једном и у другом терористичком нападу а да је поред њих било и 30 других неидентификованих припадника тзв. ОВК.

Правно оцењујући утврђено чињенично стање суд налази да су се у радњама свих окривљених стекла сва битна обележја и то како објективна тако и субјективна по два кривична дела тероризма у саизвршилаштву из чл. 125 у вези чл. 139 ст. 2 у вези ст. 1 и чл. 22 КЗ СРЈ.

Наиме, суд је на сигуран и поуздан начин утврдио да су окр. Шићер Маљоку, окр. Гаши Цафер, окр. Гацафери Демуш, окр. Маљоку Дема, окр. Аргон Исуфи, окр. Чуни Антона, окр. Рабит Алија, окр. Рустем Бериша и још преко 30 неидентификованих лица, чланова терористичке групе „Кобре“, под непосредним руководством сада покојног Агима Рамданија, вође ове терористичке групе, септембра месеца 1998. године, по налогу за сада неидентификованог лица, способни да схвате значај својих радњи и да управљају својим поступцима, умишљајно, у намери да опште опасним радњама и средствима угрозе безбедност Савезне Републике Југославије и изазову опасност за живот и тело људи, страх и несигурност грађана, тешким насиљем, извршили напад на граничне јединице Војске Југославије, тако што су окривљени и то:

1. на пољском путу између карауле „Маја чобан“ и „Морина“ на југословенско-албанској граници, извршили опште опасну радњу подметањем две противтенковске мине неутврђеног произвођача, користећи као базу караулу „Каменица“ на територији Републике Албаније, а затим су припремили заседу, па је дана 30.09.1998.године, око

10,15 часова, приликом извршења задатка у овом граничном појасу, патрола граничне службе Војске Југославије – 7036/3 Врање, која се кретала војним моторним возилом „ТАМ 110 Т7“ регистарских ознака К-6698, нагазом овог возила активирала обе постављене мине, од чије експлозије и дејства се ово возило подигло у ваздух и заротирало, којом приликом су лица војници у возилу и то:

-Бундало Милан вођа патроле – заставник из ове јединице, задобио тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: експлозивне ране леве потколенице са вишеструким преломом леве гољаче и лишњаче и расцепима предње и задње потколеничне артерије, експлозивну рану десног стопала са вишеструким преломима костију стопала, експлозивну рану левог пазушног предела са преломом леве рамене кости и расцепом пазушне артерије и вене, експлозивну рану десног јагодично- слепоочног предела са преломом љуске десне слепоочне кости и крвном подливношћу ткива поглавине, вишеструке преломе костију левог стопала, преломе II-IX десног ребра и VII-VIII левог ребра са местимичним расцепима поребрице, обостране расцпе ткива плућа и минимални излив крви у обе половине грудне дупље, површне расцпе јетре са минималним изливом крви у трбушну дупљу, крвну подливност зидне трбушнице и огуљотине коже лица и леве надлактице, па је наступила смрт именованог услед развоја шокног стања организма насталог због крварења из расцепа крвних судова у нивоу вишеструких прелома костију леве потколенице и леве рамене кости и вишеструких и обимних повреда тела, док су остали чланови патроле, и то:

-Михајловић Бобан, војник по уговору, задобио тешке телесне повреде у виду прелома четвртог, петог и шестог ребра са леве стране и раздерно-нагњечне ране у нивоу браде на лицу,

-Костић Саша, војник по уговору задобио лаке телесне повреде у виду лаког потреса мозга, крвног подлива и потреса коже и поткожних мекоткивних структура слабинског предела леђа десног лакта и левог колена као и огуљотине коже главе,

-Јовановић Слађан, војник по уговору, задобио лаке телесне повреде у виду крвног подлива, потреса коже и поткожних мекоткивних структура лакта и седалног предела са леве стране,

-Тасић Горан, војник по уговору, задобио лаке телесне повреде у виду крвног подлива и потреса коже и поткожних мекоткивних структура десног седалног предела и огуљотина коже леве потколенице,

након чега су окривљени заједно са више неидентификованих лица чланова означене терористичке групе из заседе отворили стрељачку паљбу на хеликоптер Војске Југославије, који је место овог догађаја надлетао ради збрињавања рањених лица,

2. Заједно са за сада више неидентификованих лица чланова наведене терористичке групе, неутврђеног дана током септембра 1998. године предузели опште опасне радње подметањем две противтенковске мине такође неутврђеног произвођача у реону карауле „Кошара“ у близини граничног камена Ц2 и Ц3 код тачке 403, на југословенско-албанској граници, а затим 30.09.1998.године су, са територије Републике Албаније, преко наведених граничних камена ушли на територију наше земље и у непосредној близини наведене граничне линије организовали оружану заседу у облику полупотковице, па када је око 11,45 часова патрола Војске Југославије – ВП 1410/3 Ниш, приликом обезбеђења државне границе, крећући се војним моторним возилом „Пинц гауер“ регистарских ознака Т-5296, пришла на око 20 до 50 метара од заседе, па су предузели ове опште опасне радње тако што су напали на живот и тело војника ВП 1410/3 Ниш, отварањем ватре из стрељачког наоружања и ракетних бацача и ручним бомбама, којом приликом су умишљајно лишили животе чланове ове патроле и то:

-Радонић Владимира, војника на одслужењу војног рока, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: устрелине главе са

улазном раном у левом потиљачном пределу и продором у лобањску дупљу и разорењем можданог ткива дуж канала ране, устрелину грудног коша са улазном раном у десној половини задње стране грудног коша и продором у грудну дупљу и повредом доњег режња десног плућног ткива, срчаног мишића леве срчане коморе и преткоморе и доњег режња левог плућног крила дуж канала ране, који се завршава у нивоу леве кључне кости, устрелину грудног коша са улазном раном на десној бочној страни грудног коша и продором у грудну дупљу, повреде горњег режња десног плућног крила које се завршава у нивоу десне кључне кости, експлозивне ране десне половине тела у нивоу грудног коша, трбуха, слабинског бедреног и препонског предела, рамена и надлактице, са отварањем трбушне дупље, разорењем јетре и предњег зида желудца и преломима десне лопатичне и бедрене кости, па је наступила смрт именованог као последица разарања можданог ткива и искрвављења из разорених органа грудне и трбушне дупље и раскиданих крвних судова дуж канала стрелних и експлозивних рана,

-Гобелић Миладина, војника на одслужењу војног рока, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, у виду: експлозивне ране на леђима у висини грудног коша, са отварањем десне половине грудне дупље, и делимичним разорењем десног плућног крила, експлозивне ране задње и унутрашње стране леве подлактице и десног седалног предела, са оштећењем меких ткива и експлозивну рану носне пирамиде са оштећењем меких ткива и хрскавичавог дела пирамиде, па је наступила смрт именованог као последица искрварења из разореног десног плућног крила, а као последица деловања минско експлозивне направе,

- Павловић Илију, војника на одслужењу војног рока у овој јединици, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: прострелине главе, са улазном раном у пределу левог обрвног лука продором у лобањску дупљу и разорењем можданог ткива дуж канала ране и излазном раном у левом теменом пределу, прострелину десне подлактице са улазном раном на задњој страни подлактице и излазном раном на предњој страни подлактице, па је наступила смрт именованог, као последица разорења можданог ткива узрокованог прострелном раном главе,

-Јоцић Мирослава, војника по уговору ове јединице, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, безусловно смртоносне, у виду: прострелине главе са улазном раном у пределу десног доњегвигличног угла и продором у лобањску дупљу и разорењем можданог ткива дуж канала ране и излазном раном у левом темено-слепоочном пределу, прострелину главе са улазном раном у десном јагодичном пределу и излазном раном у левом јагодичном пределу, прострелину леве ноге са улазном раном у пределу унутрашње стране колена која се пружа кроз кости овог предела, и излазном раном у нивоу затколеније јаме, прострелину леве ноге са улазном раном у пределу унутрашње стране надколенице, која се пружа кроз бутну кост и излазном раном на спољашњој страни надколенице, прострелину леве руке са улазном раном на предње- унутрашњој страни доњег дела надлактице, каналом правца пружања кроз кости овог предела и излазном раном на задњој страни надлактице, прострелину грудног коша са улазном раном у пределу предње леве стране грудног коша каналом кроз мека ткива и излазном раном у левом лопатичном пределу, прострелину десне ноге са улазном раном у пределу предње спољне стране потколенице каналом пружања кроз кости овог предела и излазном раном у пределу задње – унутрашње стране потколенице, устрелну рану унутрашње стране леве потколенице, која се завршава у поткожном ткиву предње – унутрашње стране леве надколенице, застрел десне шаке у нивоу спољашње стране кажипрста уздужно постављен, застрел десног образа, застрел јагодице десног кажипрста, застрел спољашње стране леве надколенице и крвни подлив коже леве половине предње стране грудног коша, па је смрт именованог наступила као последица разарања можданог ткива узоркованог прострелном раном главе,

-Павловић Милоша, војника по уговору ове јединице, наневши му тешке телесне повреде опасне по живот, у виду: прострелине леве бутине са улазном раном у пределу

спољашне стране бутине, каналом правца пружања и продора у трбушну дупљу и повредом завршног дела дебелог црева кроз бедрану кост, и излазном раном у пределу десног крсно-седалног предела, прострелину леве бутине са улазном раном у пределу задње- спољашне стране бутине каналом правца пружања кроз мека ткива и излазном раном у пределу предње – леве стране трбуха, прострелину леве бутине са улазном раном у пределу задње стране бутине, каналом правца пружања кроз поткожна ткива и излазном раном у нивоу задње- унутрашње стране границе леве бутине и седалног предела, прострелину леве потколенице са улазном раном у пределу предње – спољашње стране потколенице – каналом правца пружања кроз голењачну кост и излазном раном у пределу задње –унутрашње стране потколенице, устрелину леве потколенице са улазном раном у пределу задње стране потколенице, каналом правца пружања који се слепо завршава у нивоу везивног –ткивног омотача мишића потколенице, прострелину трбуха са улазном раном у пределу седишног дела предње стране трбуха каналом правца пружања кроз поткожна ткива и излазном раном у пределу предње десне стране трбуха, прострелину трбуха са улазном раном у пределу предње – леве стране трбуха, каналом правца пружања кроз трбушну дупљу, оштећене зида танког црева, желуца, јетре, дуж канала ране, и излазном раном на предњој десној страни трбуха, прострелину грудног коша са улазном раном, у пределу задње – леве стране грудног коша каналом правца пружања кроз грудну дупљу, оштећењем доњег режња оба плућна крила дуж канала ране и излазном раном у нивоу десне бочне стране грудног коша, устрелину грудног коша са улазном раном у пределу леве половине задње стране грудног коша каналом правца пружања кроз грудну дупљу, оштећење доњег режња левог плућног крила која се слепо завршава у нивоу тела деветог грудног пршљена, прострелину врата са улазном раном у пределу предње – десне стране врата, разарења зида леве заједничке главне артерије и једњака дуж канала ране, продором у леву половину грудне дупље и оштећење горњег режња левог плућног крила дуж канала ране и излазном раном у нивоу леве половине задње стране грудног коша и две огуљотине коже предње стране леве бутине, па је смрт именованог наступила непосредно услед масивног искрварења насталог због повреда леве заједничке главне артерије, јетре и плућа, а као последица прострелних рана врата, грудног коша и трбуха,

док је вођа ове граничне патроле:

- капетан Лозница Горан, задобио тешке телесне повреде опасне по живот у виду ране на левој надколеници, десној потколеници и левом стопалу, са преломом петне кости, а

- Симић Горан - војник по уговору из ове јединице, задобио тешке телесне повреде у виду стрелне ране у пределу десног колена са преломом чашице и доњег краја бутне кости, дуж канала ране, стрелне ране леве шаке са преломом друге кости доручја и оштећењем тетиве мишића савијача средњег прста дуж канала ране, и стрелне ране у нивоу малог прста леве шаке,

а када је заставник Дражић Добросав – члан ове патроле, без повреда напустио ово возило, окривљени су заједно са другим неидентификованим члановима ове терористичке групе су отворили ватру на њега уз повике на српском језику „Побеже онај ћелави, уби га!“, након чега су пришли возилу и од побијених војника одузели личне ствари, оружје, а са поменутог возила одузели регистарске таблице, па су поново организовали заседу на овом месту и на хеликоптер Војске Југославије, који је након овог догађаја долетео да збрине рањене и одвезе погинуле, отворили стрељачку ватру, а затим су напустили територији СРЈ и отишли на територији Републике Албаније, па како су при том окривљени били свесни забрањености угрожавања безбедности СРЈ опште опасним радњама и опште опасним средствима и извршења насиља којим се ствара осећај несигурности код грађана, па су извршење дела хтели, то су по мишљењу суда остварили сва битна обележја по два кривична дела тероризма у саизвршилаштву из чл. 125 у вези чл. 139 ст. 2 у вези ст. 1 и чл. 22 КЗ СРЈ, те су за иста кривична дела и кривично одговорни.

Суд налази, да у конкретном случају све окривљене треба осудити због напред наведеног кривичног дела и да није извршена новим Кривичним закоником декриминација кривичног дела тероризам, а ово из разлога што је исто кривично дело прописано у чл. 391 КЗ РС. Међутим, у конкретном случају имајући у виду висину запређене казне суд налази да је КЗ СРЈ блажи по учиниоце те је окривљене и огласио кривим за по два напред наведена кривична дела која су у време извршења кривичног дела била прописана у тадашњем КЗ СРЈ.

При одмеравању казне суд је ценио на страни свих окривљених све околности из чл. 54 КЗ и то степен кривице, јачину угрожавања заштићеног добра, побуде из којих су кривична дела учињена, па на страни окривљених није нашао ни једну олакшавајућу околност, а од отежавајућих околности узео је чињеницу да је у терористичком нападу погинуло више младих људи и да је више људи задобило телесне повреде те је сваком од окривљених за свако појединачно кривично дело тероризма најпре утврдио казну затвора у трајању од по 10 година, а потом осудио применом прописа из чл. 60 КЗ све окривљене на јединствене казне затвора у трајању од по 15 година које ће да издрже по правноснажности пресуде јер је нашао да се оваквом врстом и висином казне може постићи сврха кажњавања прописана чл. 42 КЗ и то како са становишта генералне тако и са становишта генералне превенције.

Приликом изрицања казне суд је био ограничен одредбама чл. 462 ст. 4 а у вези чл. 453 КЗ које прописују да је при изрицању нове пресуде првостепени суд везан забраном ако је жалба изјављена претходно само у корист оптуженог измене на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Имајући у виду чињеницу да је у овој кривичној ствари једном већ пресуђивано од стране Вишег суда у Косовској Митровици и да на првостепену пресуду тог суда којом су окривљени били осуђени на јединствене казне затвора у трајању од по 15 година и да жалбу на ову пресуду није изјављивао ВЈТ у Косовској Митровици, то у поновљеном поступку овај суд није могао да изрекне окривљенима јединствене казне затвора за извршена кривична дела у дужем трајању.

Како су окривљени оглашени кривим то је суд одлучио у смислу чл. 264 ст. 1 ЗКП-а да трошкови кривичног поступка падну на њихов терет с тим да ће се о висини истих одлучити накнадно посебним решењем.

Сви оштећени су упућени на парницу ради остваривања имовинско-правних захтева сходно пропису из чл. 258 ст. 3 ЗКП-а с обзиром да оштећени нису определили висину истакнутог имовинско-правног захтева.

ВИШИ СУД У НИШУ, дана 17.02.2016. године, 1 К 184/13

Записничар
Горица Стојановић, с.р.

Председник већа-судија
Небојша Жикић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде може се изјавити жалба Апелационом суду у Нишу у року од 15 дана од дана пријема исте, а преко овог суда

ЗТС УМ / витељ судске писарнице

